

Living van Tristero Veelzeggend zonder woorden

3 December 2008

De mens is een voyeur. Laten we het voortaan maar gewoon toegeven. Wie neemt de gelegenheid niet te baat om eens in een woonkamer naar binnen te gluren als de bewoners hebben nagelaten de gordijnen goed te sluiten? We zien maar al te graag hoe anderen leven en wat ze doen in de beslotenheid van hun vier muren. Is het misschien omdat we uit eigen ervaring weten dat er in die beslotenheid nu en dan dingen gebeuren waarvan we liever niet hebben dat onze medemensen ze zomaar te zien krijgen?

Living van Tristero speelt op die voyeuristische kant van het publiek in en nodigt expliciet uit tot binnenkijken. In het hyperrealistische decor van hun succesvoorstelling *Abigail's party* brengt het nu 15-jarige ensemble een woordeloos stuk over de mens, zijn leven en gewoonten, de drama's en banaliteiten van het bestaan. De spelers tonen daarbij aan hoe veelzeggend theater kan zijn waarin niets wordt gezegd.

Het publiek (toch het gedeelte dat *Abigail's Party* nooit heeft gezien) is tegelijk verward en verrast door de seventies-living waarin het wordt uitgenodigd. Er staan een sofa, een kast, een platendraaier, een kamerplant, er hangen gordijnen en druk behang... behalve de anachronistische gsm van één van de personages wijst alles erop dat we in de jaren zeventig zijn beland. Door het raam schijnt het daglicht naar binnen (het wordt na de voorstelling uitgebreid gecheckt: hoe kan het dat hier daglicht heerst, terwijl het buiten al donker is?). Vervolgens begint het binnenkijken. Een hele rist personages passeert de revue. Even fragmentarisch als bij de passant die hier en daar een stukje opvangt van het leven van een onbekende, krijgen we momenten uit hun bestaan te zien. Soms zijn ze tragisch, dan weer doodgevoel, vaak grappig (als het moet zelfs dwars door de tragiek van een scène heen), hier en daar schuilt een kanjer van een surrealistisch element.

Een man komt thuis, hij dekt de tafel voor drie, warmt een pastaschotel op in de oven, eet alleen, rookt een sigaret bij een streepje opera, barst uit in een hartstochtelijke huilbui, vertrekt weer zonder de tafel af te ruimen. Zo banaal kan een scène zijn. Banaal, bijna akelig herkenbaar, en toch boeiend om te zien. *Living* zet radertjes in de hoofden in werking, die een vaak heel persoonlijke interpretatie van de fragmenten opwekken. Precies daarom is de voorstelling meer dan een voyeuristisch spel.

Een vrouw pakt een zware vaas van de kast, heft ze zo hoog mogelijk boven haar hoofd en gaat ermee in een hoek van de kamer staan, precies daar waar je verwacht dat er zodadelijk iemand zal binnenkomen. Maar de thuiskomst laat op zich wachten en haar armen beginnen pijn te doen. Uiteindelijk trilt ze over heel haar lichaam, maar ze houdt vol. Wanneer komt het potentiële slachtoffer eindelijk? Wie is het en wat heeft hij of zij misdaan? Volgt er een moord? Tristero speelt met de verwachtingen en zapt zonder ze in te lossen naar een volgend fragment.

Een meisje zet een plaat op met aerobicsmuziek en bijhorend aanmoedigend commentaar. Ze geeft alles van zichzelf. Het publiek giert wanneer haar bewegingen almaar fanatieker en belachelijker worden. Een moment van gênante herkenning?

Door elke scène de tijd te gunnen die ze nodig heeft, lijkt het er aanvankelijk op dat Tristero het hyperrealisme uit het decor doortrekt in de voorstelling. Dat blijkt niet meer dan schijn. Het surrealisme sluipt er langs alle kanten in en lijkt er ons fijntjes op te wijzen dat het leven nooit zo simpel en eenduidig is als we soms laten uitschijnen. Af en toe spinnen de makers een scène té lang uit en niet alle fragmenten zijn even relevant voor het geheel – misschien was het niet nodig geweest om echt élk decorelement in de voorstelling te gebruiken. Maar de stukken die bijblijven, zeggen in al hun zwijgzaamheid veel meer dan woorden.

Info: www.tristero.be

Dit artikel werd reeds 259 keer gelezen.

auteur(s): Ines Minten

Theatermaggezien is een uitgave van Pro-Art bvba, Mechelen. Alle teksten zijn auteursrechtelijk beschermd en kunnen enkel mits bronvermelding worden overgenomen. Copyright © 1999-2009 by Pro-Art bvba, All rights reserved. Theatermaggezien is a registered trademark.